

Arrest

nr. 317 884 van 3 december 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster komt België binnen op 30 januari 2024 en dient de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 februari 2024 wordt zij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 4 maart 2024 een beslissing waarbij aan verzoekster internationale bescherming wordt geweigerd en haar verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Vlorë, Albanië en heeft u de Albanese nationaliteit.

In 2000 werd er een persoon van de clan M.(...) in het dorp L.(...) vermoord. Uw zoon werd hiervan verdacht en werd hiervoor gearresteerd. In 2012 werd hij hiervan vrijgesproken. De clan M.(...) kon dit echter niet aanvaarden en zij wouden wraak nemen op uw zoon.

Op 9/9/2023 werd uw zoon in Vlorë vermoord. Jullie kwamen hiervan op de hoogte via de media. Uw schoondochter ging naar de plaats van de feiten en vervolgens naar het ziekenhuis waar het lichaam van uw zoon werd heen gebracht. Hier dienden zij lang te wachten op de wetsarts. De politie achtervolgde die avond enkele wagens en vond de uitgebrande wagen van de daders. U hoorde via roddels dat er getuigen zouden die behoorden tot de clan M.(...). De politie ondernam niets.

U vermoedt dat uw zoon ofwel het slachtoffer werd in een bloedwraak of omdat hij niet de juiste vrienden had.

Tien dagen later werden uw echtgenoot en uw schoondochter door de politie verhoord. In september en oktober 2023 gingen u en uw schoondochter nog drie à vier keer langs bij de politie om jullie te informeren. Het antwoord was steeds dat het nacht was tijdens de moord waardoor de camerabeelden niet goed waren en zij goed op weg waren de zaak op te lossen. U vertelde de procureur en de politie eind september 2023 ook over een persoon die bij u logeerde in de dagen voor de moord, maar de politie zei dat het de schoonbroer van een vriend was die daar logeerde. Dit vond u vreemd.

Sinds november 2023 had u gevoel dat u achtervolgd werd. Ook uw schoondochter en uw man hadden dat gevoel. Jullie contacteerden de politie hiervoor niet.

In januari 2024 kwam er dan een onbekende man naar de school van uw kleindochter die haar wou meenemen. Uw schoondochter werd hiervan op de hoogte gesteld en contacteerde de politie. De getuige op school die met de onbekende man had gesproken wist evenwel geen beschrijving meer te geven.

Uit angst besloten u en uw schoondochter, M.(...) D.(...) (O.V. (...)) Albanië verlaten. Uw man weigerde mee te komen. Op 30/01/2024 reisden jullie met vliegtuig naar België. Op 31/01/2024 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw originele paspoort; een geboorteakte; een gezinssamenstelling; een persoonlijk certificaat; een lidkaart van de Democratische Partij; een pensioendocument.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 7 april 2023 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw schoondochter, M.(...) D.(...) (O.V. (...)). In het kader van het door haar ingediende verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U verklaarde dat uw echtgenoot vermoord werd op 9/9/2023 waarbij de daders nog niet gevat werden. U en uw schoonfamilie werden vervolgens achtervolgd door wagens en in januari 2024 wou een onbekende man uw dochter van school meenemen. U vreest dat de daders van de moord op uw echtgenoot het op u en uw kinderen hebben gemunt (CGVS, p. 5-7, 16).

Er dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor deze bovenstaande door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft.

Uit de verklaringen van u en uw schoonmoeder blijkt dat jullie menen dat de autoriteiten onvoldoende hebben opgetreden naar aanleiding van de moord op uw echtgenoot en de problemen die jullie hierna kenden (CGVS, p. 5-7, 9, 10, 11, 12 / CGVS H.(...), p. 4-5).

U en uw schoonmoeder verklaarden dat de wetsarts de nacht van de moord op zich liet wachten waarbij uw schoonmoeder dit nalatig noemde (CGVS, p. 6 / CGVS H.(...), p. 5). Dat de wetsarts die nacht later was, kan

evenwel aan tal van factoren te wijten zijn, maar volstaat hier geenszins om te getuigen van enige onwil wegens de autoriteiten. Bovendien excuseerde de procureur zich voor deze vertraging (CGVS, p. 9).

U verklaarde dat u en uw schoonvader pas tien dagen na de moord werden verhoord en er daarvoor geen enkele agent was langsgekomen om iets uit te leggen of jullie te verhoren (CGVS, p. 6). Hierbij dient opgemerkt te worden dat u noch uw schoonfamilie in die periode evenmin contact opnamen met de politie omdat jullie in shock waren en de begrafenis volgde (CGVS, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat, hoewel uw schoonmoeder beweerde dat zij niets deden (CGVS H.(...), p. 7), de Albanese autoriteiten wel degelijk tal van onderzoeksdaden stelden. Zo werd de plaats van de moord afgezet en werden hier onderzoeken uitgevoerd, kwam er een procureur ter plaatse, werden zijn vrienden diezelfde avond ondervraagd, werd er een autopsie verricht en werd de uitgebrande wagen van de daders teruggevonden (CGVS, p. 9-10). Uit nieuwsberichten blijkt voorts dat de politie verschillende wegblokkades opwierp en camerabeelden naging. Dat de moordenaars van uw echtgenoot nog niet gevat zijn – het onderzoek is nog lopende (CGVS, p. 13) –, kan dan ook te wijten zijn aan tal van factoren.

U verklaarde voorts dat de politie jullie vervolgens niet op de hoogte hield en dat de enige contacten die jullie hadden op jullie initiatief waren (CGVS, p. 6). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat u en uw schoonmoeder hierover andere verklaringen aflegde. Zo verklaarde u over deze contacten dat u en uw schoonmoeder een maand na de moord naar de procureur gingen en u drie à vier dagen later door de politie werd opgebeld zodat uw schoonmoeder verklaringen kon afleggen (CGVS, p. 11-12). Een week later ging u opnieuw naar de politie om zijn bezittingen op te halen waarna u nog één keer naar de politie ging in december om zijn motor op te halen (CGVS, p. 12). Uw schoonmoeder stelde dat jullie samen drie à vier keer naar de autoriteiten gingen, maar situeerde deze contacten allemaal in september en oktober 2023. Zij stelde dat jullie een eerste keer naar de procureur gingen voor een handtekening, vervolgens naar de politie om zijn bezittingen op te halen en dan nogmaals waarbij u en uw schoonmoeder ondervraagd werden over zijn vrienden (CGVS H.(...), p. 8). Zij voegde hieraan toe dat jullie na oktober 2023 geen contact meer hadden met de politie (CGVS H.(...), p. 9). Dit laat vermoeden dat er wel degelijk meer contacten waren met de Albanese autoriteiten dan jullie laten uitschijnen. Dat jullie voorts in jullie contacten met de politie weinig informatie werd verschaft en jullie werd gezegd dat indien zij nieuws hadden, zij jullie op hoogte zouden brengen (CGVS, p. 6, 13), volstaat niet om te besluiten tot een volledige onwil van de Albanese autoriteiten in het bieden van bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet verrichtte de Albanese autoriteiten immers wel degelijk onderzoek. Het feit dat u niet meteen informatie werd verschaft of u het autopsierapport niet mocht hebben (CGVS, p. 6) dient bovendien gekaderd te worden binnen het belang van een lopend politieel en gerechtelijk onderzoek en volstaat evenmin om te besluiten tot enige onwil van de autoriteiten. Hoe dan ook, dient vastgesteld te worden dat voor wat betreft dat u geen vertrouwen meer had in de politie, zij jullie niet op de hoogte hielden van het onderzoek of niet reageerden, jullie vonden dat zij nalatig waren, jullie het vreemd vonden dat zij een spoor dat jullie aanbrachten afsloten met dat het om de schoonbroer van een agent ging en jullie het verontrustend vonden dat zij steeds vroegen aan jullie of zij informatie hadden (CGVS, p. 6, 7, 12 / CGVS H.(...), p. 5, 8, 9), dat u noch iemand anders van uw schoonfamilie nergens dit door jullie gebrekkige ervaren optreden van de politie van Vlorë hebben aangeklaagd (CGVS, p. 14). Dat u dit niet deed omdat u vermoedt dat er sprake is van corruptie (CGVS, p. 14), onderbouwt u nergens met concrete elementen. Dat u in het algemeen verwijst naar dat de politie in Albanië nauw verbonden is met de criminaliteit en dat er sinds 2017 ontelbare moorden plaatsvonden die niet opgelost raken of dat de minister van justitie in de gevangenis zit omwille van drugs (CGVS, p. 14), laat niet toe te besluiten dat u of uw schoonfamilie geen beroep kan doen op de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden. Dat u het eigenaardig vindt dat er net wanneer uw echtgenoot werd vermoord, geen patrouille langskwam (CGVS, p. 8), is voorts een loutere veronderstelling.

Voorts wordt vastgesteld dat u voor de door u en uw schoonmoeder aangehaalde achtervolgingen geen klacht indiende bij de politie. U verklaarde dat er sprake was van corruptie omdat de hoofdonderzoeker naar de moord op uw echtgenoot tegen uw schoonvader had gezegd dat hij dit voor later diende te bewaren (CGVS, p. 15). Opnieuw dient vastgesteld dat u noch uw schoonfamilie dit, net als het gebrekkige optreden van de agent die in het incident op de school van uw dochter tussenkwam, nergens hebben aangeklaagd (CGVS, p. 15). Dat jullie dit niet deden omdat u weet dat het een maat voor niets is, en dat u de achtervolgingen niet alsnog meldde aan de politie omdat u dat niet durfde, kan jullie nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen.

Aansluitend hierbij dient gewezen te worden op de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 5 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet

absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politieel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werd in deze context in 2020 binnen het ministerie van Justitie het Free Legal Aid (FLA) Directorate opgericht, zo ook werden op het terrein meerdere kantoren voor rechtsbijstand (legal aid clinics) geopend die gratis juridische bijstand verlenen. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo werd in juni 2016 de Wet op de algemene doorlichtingsprocedure (Vetting law) aangenomen. Deze wet vormt de basis voor een grondige doorlichting van alle rechters en magistraten en bracht in de praktijk reeds een positieve impact teweeg in de strijd tegen corruptie. In februari 2018 werd tevens een wettelijk kader gecreëerd voor het doorlichten van alle politieagenten op hun integriteit en professionalisme. In 2019 werd hiermee ook effectief gestart. Eind 2019 ging tevens het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), bestaande uit de Special Prosecution Office (SPO) en een aantal Special Courts en met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie, van start. Dit versterkt de algehele capaciteit om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een Actieplan voor de implementering van een intersectorale aanpak van corruptie (nu voor de periode 2020-2023), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

U verklaarde voorts dat uw echtgenoot misschien het slachtoffer was geworden van een bloedwraak omdat hij in het verleden beschuldigd werd van de moord op V.(...) L.(...) die in 2000 werd vermoord. U vernam immers na de dood van uw echtgenoot dat de familie van V.(...) de vrijspraak van uw echtgenoot in deze zaak nooit aanvaard had (CGVS, p. 8-9). Hoewel het bevreemdend is dat uw echtgenoot die reeds sinds 2012 vrij was en die eerder hierom geen problemen kende (CGVS, p. 8), en uw schoonmoeder zelf niet de correcte familienaam kon geven van het slachtoffer of zijn familie (CGVS H.(...), p. 6), dient bijkomend gewezen te worden op volgende informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 5 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en de COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/blood_feuds_in_contemporary_albania_characterisation_prevalence_and_response_by_the_state.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en

bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden in het verleden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Vanaf 2012 hebben de Albanese autoriteiten tevens een databank ontwikkeld met als doel een zicht te krijgen op alle personen en families die in een bloedwraak verwickeld zijn. Zowel de Albanese politie, het parket, vertegenwoordigers van de rechtbanken en de dienst van de Ombudsman hebben toegang tot deze databank. De databank bestrijkt het volledige land en wordt nog steeds regelmatig geactualiseerd. Zowel de overheid als het middenveld (o.a. religieuze leiders, verzoeningscommissies) proberen verder door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. In 2018 heeft de Albanese politie nog een nieuw actieplan (Action Plan 2057/2018) goedgekeurd voor de preventie, detectie, documentatie en bestrijding van criminele feiten in de context van bloedwraaksituaties. Er is ook een taskforce opgericht met de bedoeling om alle activiteiten van lagere afdelingen aan te sturen en te coördineren in de strijd tegen de bloedwraak. Bedoeling van het actieplan is om de strijd tegen het fenomeen aan te gaan in nauwe samenwerking met lokale overheden en ngo's door de oplossing van conflicten via verzoening, door samenwerking met het parket bij de snelle vervolging en berechting van de daders, door de organisatie van allesomvattende maatregelen om daders te arresteren en door de versterking van de samenwerking met scholen om de jongere generaties op te voeden in de geest van tolerantie en misdaadpreventie. In de periode 2013-2020 heeft de politie ontmoetingen georganiseerd met lokale overheden en ngo's om het bewustzijn van de bevolking rond alle maatregelen te verhogen.

Verder werd op wetgevend vlak de strafwet herhaaldelijk aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Daarnaast dienen gevallen van bloedwraak voortaan behandeld te worden door de Rechtbank voor Zware Misdrijven (Albanees: Gjykata e Krimeve të Rënda). Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak.

Volgens de ngo Global Initiative zal de Albanese overheid wel degelijk bescherming bieden aan wie melding maakt bij de autoriteiten dat hij (of zij) bedreigd wordt in het kader van een bloedwraak. De bescherming zal gebeuren door monitoring en/of door de arrestatie van de personen die de dreiging heeft geuit. Maar nog volgens deze NGO staan families eerder weigerachtig om zich tot de politie te wenden. In sommige gemeenschappen is er nog steeds belangrijk en wordt de bijstand van de politie inroepen als een zwakte en een schande ervaren.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politieel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, deze van uw kinderen, uw huwelijk, het overlijden van uw echtgenoot, uw scholing, de scholing van uw echtgenoot en jullie werkzaamheden worden hier niet betwist. De nieuwsberichten gaan over de omstandigheden waarin uw echtgenoot vermoord werd, maar worden hier evenmin betwist. Er wordt evenmin betwist dat uw echtgenoot in 2012 werd vrijgesproken van de moord op V.(...) L.(...).”

Derhalve dient ook uw verzoek kennelijk ongegrond verklaard te worden.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, uw lidmaatschap van de Democratische Partij noch uw pensioenrechten worden hier niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend.

2. Beoordeling

2.1. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als diegene die door haar schoondochter M. D. worden aangevoerd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift, waarin dezelfde middelen worden aangevoerd als die door haar schoondochter aangehaald, en ter terechtzitting niet betwist.

De Raad verwijst naar arrest van 3 december 2024 met nummer 317 883 inzake de schoondochter van verzoekster waarin wordt gemotiveerd als volgt:

“ 4.2. Over de grond van de zaak

Verzoeksters beroep is gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 4 maart 2024 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

4.2.1. Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: “De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 7 april 2023 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Ook in het recentste koninklijk besluit van 12 mei 2024 dat die lijst van veilige landen van herkomst vastlegt, is dit het geval.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van een van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110- 116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden.

De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker (cf. RvS 19 augustus 2024, nr. 260.498).

4.2.2. Verzoekster vreest in Albanië zoals haar echtgenoot te worden gedood. Op 9 september 2023 werd verzoeksters echtgenoot in Albanië op zeer gewelddadige wijze vermoord. Volgens verzoekster kan dit te maken hebben met het criminele milieu waarin hij zich ophield en/of met een bloedwraak met de familie van V. L., die het niet zou kunnen verkroppen dat haar echtgenoot werd vrijgesproken voor de dood van V. L. (in 2000).

Enkele weken na de dood van haar echtgenoot kreeg verzoekster het gevoel dat ze werd gevolgd en die achtervolgingen bleven nadien aanhouden. Op een dag werd verzoekster gebeld door de kleuterschool van haar dochter met de melding dat een man had geprobeerd haar dochtertje op te halen. Verzoekster leefde in angst in Albanië en verliet daarom eind januari 2024 het land samen met haar kinderen en haar schoonmoeder.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster geen substantiële redenen opgeeft om haar land van herkomst Albanië in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

Verzoekster maakt geen nood aan internationale bescherming aannemelijk.

In casu wordt geenszins betwist dat verzoekster, na de brutale moord op haar echtgenoot, angstig is geworden en uit angst Albanië heeft verlaten.

Verzoekster overtuigt echter niet en toont niet aan dat zijzelf en haar kinderen, iets te vrezen hebben, laat staan dat hen hetzelfde lot is beschoren. Ze toont geen gegronde, persoonsgerichte en individuele vrees voor vervolging aan.

Ze maakt immers niet aannemelijk dat men het ook op haar en de andere gezins- en familieleden zou hebben gemunt. Ze toont niet aan dat zij, haar kinderen, en haar schoonmoeder die samen met hen in België verblijft en hier om dezelfde reden om internationale bescherming verzoekt (RvV 311 896), persoonlijk betrokken zouden zijn bij die problemen van haar echtgenoot, die hem het leven kostten, laat staan dat zij omwille van hun echtgenoot/vader/zoon in hun land van herkomst zouden worden geviséerd en vervolgd in Vluchtelingenrechtelijke zin.

Van de beweerde achtervolgingen van verzoekster, haar schoonmoeder en de kinderen, alsook van het feit dat een onbekende zou hebben geprobeerd haar dochtertje van de kleuterschool op te halen, ontbreekt elk begin van bewijs. Deze vaststelling en het feit dat, ondanks dat deze volgens de verklaringen van verzoekster

(NPO, 9. 15) ook wordt achtervolgd en dit blijft voortgaan, verzoeksters schoonvader in Albanië bleef en heden nog verblijft na de executie op straat van zijn zoon en de problemen van achtervolgingen die hierop zouden zijn gevolgd, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid en ernst van die problemen. Het maakt dat die problemen niet aannemelijk of geloofwaardig overkomen. Overigens verblijft ook een zus van verzoeksters overleden echtgenoot nog in Albanië, zo blijkt uit haar verklaringen.

In zoverre eerder tijdens de gehoren en in het verzoekschrift de problemen van verzoeksters echtgenoot en de problemen die zij nadien zelf na diens dood kenden gelinkt worden aan de “piste bloedwraak”, wordt hieraan geen geloof gehecht.

Zo acht de Raad het opmerkelijk dat indien de familie van de in het jaar 2000 vermoorde V. L. het nooit heeft kunnen aanvaarden dat verzoeksters man eind 2008 door de rechtbank werd vrijgesproken, en die familie daadwerkelijk uit was op bloedwraak, zij nog tot 2023, oftewel ruim meer dan tien jaar nadat hij de gevangenis verliet, zou hebben gewacht om zich te wreken op de man van verzoekster. Uit verzoeksters verklaringen blijkt bovendien dat naar haar weten haar echtgenoot sinds zijn vrijlating uit de gevangenis in 2012 nooit (nog) problemen heeft gekend met de familie van V. L., en dat haar man en/of diens familie nooit naar de politie is gegaan om er aan te geven dat zij misschien/mogelijks in een bloedwraak zitten (NPO, p. 8). Verzoekster gaf tijdens het persoonlijk onderhoud aan de PO aan niet te weten of die problemen uit 2000 wel iets te maken hebben met de dood van haar man in 2023, maar dat het kan: “Dat weet ik niet, het kan”. Zoals zij zelf ook expliciet aangaf, is er in casu hoe dan ook niet enige concrete aanwijzing dat er een verband is tussen die problemen, en dat haar man dus 23 jaar later zou zijn gedood omwille van de gebeurtenissen met die familie in 2000 (NPO, p. 8 – 9). Daarnaast is het opvallend dat verzoeksters schoonmoeder zelfs niet de volledige en niet de correcte (familie)naam kon geven van de familie waarmee zij dus al jarenlang in een bloedwraak verwickeld zouden zijn (NPO schoonmoeder, p. 6). Dat zij niet weet wie zij exact dient te vrezen, vormt een ernstige negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van die beweerde bloedwraak. Net als verzoekster, verklaarde ook zij dat na diens vrijlating in 2012 noch haar zoon noch iemand anders van de familie ooit problemen heeft gekend met die andere familie/clan. Ze weet evenmin met zekerheid of de dood van haar zoon iets met de feiten uit 2000 met die andere familie te maken heeft, en omschrijft het als een “mogelijke piste” en baseert zich hiervoor louter op “geroddel van de vrienden” van haar zoon “die dat hier en daar opvingen”, vrienden van wie zij overigens de naam niet kon noemen. Om voormelde redenen acht de Raad het feit dat de familie van verzoekster in een bloedwraak zou verkeren, en dat de dood van haar echtgenoot zich in die context situeert, niet aannemelijk of geloofwaardig. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk of geloofwaardig dat zij en haar gezin in bloedwraak verkeren en bloedwraak (dienen te) vrezen.

In haar aanvullende nota benadrukt verzoekster dan weer dat zij de reden van de moord op haar echtgenoot evenwel niet in die hoek/context van bloedwraak ziet. “Ook al heeft zij wellicht zelf tijdens het gehoor bij het CGVS deze zaken niet expliciet genoeg benoemd maar de daders zijn mensen uit de Albanese maffia en haar man was wel degelijk actief binnen die cirkels”, zo licht ze toe in de nota. Ze verwijst vervolgens naar de door haar bij de aanvullende nota gevoegde gerechtelijke stukken van rechtbanken in Italië waarbij haar echtgenoot tot een gevangenisstraf van 6 jaar werd veroordeeld voor drugstrafiek. Verder stelt ze in haar nota niet enkel de vijanden van haar vermoorde echtgenoot, maar zelfs zijn vrienden te vrezen en dat zij daarom gevlucht is en genoodzaakt is zich ver te houden van het hele milieu.

Dat verzoeksters echtgenoot een crimineel was, zoals blijkt uit de neergelegde Italiaanse rechterlijke uitspraken, en de moord op haar echtgenoot in 2023 zich wellicht in het Albanese criminele milieu afspeelde, wordt niet in twijfel getrokken. Verzoekster overtuigt evenwel (hoe dan ook) niet en maakt niet aannemelijk of geloofwaardig dat zij en haar kinderen, en haar schoonmoeder die hen hier in België vergezelt en hier eveneens een beschermingsverzoek indiende, persoonlijk vervolging dienen te vrezen vanuit de Albanese maffia en/of omwille van bloedwraak, zoals wordt voorgehouden.

4.2.3. Nationale bescherming

Bovendien, zelfs als zou toch geloof worden gehecht aan verzoeksters verklaringen dat na de dood van haar man in september 2023, men haar en de kinderen persoonlijk in het vizier heeft genomen en het ook op hen zou hebben gemunt, quod non, toont verzoekster niet aan dat het haar en haar kinderen, alsook haar schoonmoeder, in hun land van herkomst Albanië aan nationale bescherming ontbreekt.

4.2.3.1. Verzoekster slaagt er (in haar verzoekschrift) niet in afbreuk te doen aan hetgeen hierover op goede grond wordt vastgesteld en omstandig gemotiveerd in de bestreden beslissing. Zij gaat bovendien niet of nauwelijks concreet in op die concrete motieven, doch beperkt zich daarentegen hoofdzakelijk tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en argumenten, zoals waar zij opnieuw op de invloed van de Albanese maffia en de corruptie in Albanië wijst, en tot het zich aanmeten van een kwetsbaar profiel

waarmee zij evenwel de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen geenszins ontkracht of weerlegt.

De Raad stipt aan en benadrukt dat in de bestreden beslissing op goede grond en terecht onder meer op het volgende wordt gewezen:

- het feit dat de nacht van de moord op verzoeksters man, de wetsarts er pas laat was, kan aan tal van factoren te wijten zijn, maar volstaat ter zake geenszins om te getuigen van enige onwil vanwege de Albanese autoriteiten;
- wat betreft verzoeksters verklaringen dat zij en haar schoonvader pas tien dagen na de moord werden verhoord en er daarvoor geen enkele agent was langsgesproken om iets uit te leggen of hen te verhoren, namen noch verzoekster noch haar schoonfamilie in die periode zelf uit eigen beweging contact op met de politie, en ofschoon verzoeksters schoonmoeder het tegendeel beweert, blijkt uit verzoeksters verklaringen en de bijgebrachte persartikels bovendien dat de Albanese autoriteiten wel degelijk tal van onderzoeksdaten stelden;
- verzoekster en haar schoonmoeder legden tegenstrijdige verklaringen af omtrent de contacten met de Albanese politie;
- betreffende het feit dat naar hun beweringen hen in hun contacten met de politie weinig informatie werd verschaft en hen werd gezegd dat indien zij nieuws hadden, zij hen op de hoogte zouden brengen maar dit niet of nauwelijks gebeurde, volstaat dit niet om te besluiten tot een volledige onwil van de Albanese autoriteiten in het bieden van bescherming. De Albanese autoriteiten verrichten immers wel degelijk onderzoek. Het feit dat hen niet meteen informatie werd verschaft of verzoekster het autopsierapport niet mocht hebben, dient gekaderd te worden binnen het belang van een lopend politieel en gerechtelijk onderzoek en volstaat evenmin om te besluiten tot enige onwil van de autoriteiten;
- voor wat betreft het feit dat verzoekster geen vertrouwen meer had in de politie, de politie hen niet op de hoogte hield van het onderzoek of niet reageerde, verzoekster en haar schoonmoeder vonden dat zij nalatig waren, zij het vreemd vonden dat de politie een spoor dat zij aanbrachten afsloten met dat het om de schoonbroer van een agent ging en zij het verontrustend vonden dat de politie steeds vroeg aan hen of zij informatie had, hebben noch verzoekster noch iemand van haar schoonfamilie dit door hen gebrekkige ervaren optreden van de politie van Vlorë ergens aangeklaagd, en verzoekster onderbouwt haar uitleg dat zij dit niet deed omdat ze vermoedt dat er sprake is van corruptie niet in het minst met concrete elementen;
- verzoeksters uitleg dat de politie in Albanië nauw verbonden is met de criminaliteit en dat er sinds 2017 ontelbare moorden plaatsvonden die niet opgelost raken of dat de minister van justitie in de gevangenis zit omwille van drugs, laat niet toe om te besluiten dat verzoekster of haar schoonfamilie geen beroep kan doen op de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden, en in zoverre verzoekster het eigenaardig vindt dat er net wanneer haar echtgenoot werd vermoord geen patrouille langskwam, is dit slechts een loutere veronderstelling;
- verzoekster diende voor de door haar en haar schoonmoeder aangehaalde achtervolgingen geen klacht in bij de politie, en waar zij gewag maakt van corruptie bij de politie en een gebrekkig optreden van de agent die in het incident op de school van haar dochter tussenkwam, hebben zij en/of haar schoonmoeder dit nergens aangeklaagd en haar uitleg waarom zij dit niet deden, rechtvaardigt geenszins hun totale nalaten.

Deze pertinente vaststellingen worden door verzoekster, die hiertoe zelfs geen laat staan een ernstige poging onderneemt, op generlei wijze ontkracht of weerlegt.

4.2.3.2. De Raad wijst erop dat uit de door de verwerende partij bijgebrachte recente informatie (COI Focus “Albanië Algemene Situatie” van 5 december 2023) blijkt dat in Albanië nationale beschermingsmogelijkheden voorhanden zijn. Albanië kent een beschermingssysteem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en in het algemeen hebben alle Albanese burgers hiertoe toegang.

Ofschoon hervormingen nog steeds nodig zijn, onder meer om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit de beschikbare informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De fundamentele mensenrechten en vrijheden zijn in Albanië verankerd in de Grondwet en zijn ondeelbaar, onvervreemdbaar, onschendbaar en gelden als de basis van de hele wetsorde. De Albanese Grondwet stipuleert ook dat alle internationale overeenkomsten, die door de Albanese wet geratificeerd zijn, voorrang

hebben op de binnenlandse wetten die er eventueel niet compatibel mee zouden zijn. Albanië beschikt over een functionerend rechtssysteem, uitgeoefend door rechtbanken van eerste aanleg, beroepshoven en daarboven het Hooggerechtshof. De rechten van verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden wettelijk gegarandeerd. De overheid respecteert deze rechten doorgaans ook, hoewel processen niet altijd in het openbaar gevoerd worden. Voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand zijn aanwezig en de Albanese overheid zet in op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Het aantal zaken waar gratis juridische bijstand wordt geboden stijgt, vooral ook in zaken tegen daders van huiselijk geweld. Uit de informatie blijkt verder dat de politie over het algemeen op afdoende wijze functioneert, snel reageert en in het belang van de burger. Indien de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren kunnen er verschillende stappen worden ondernomen om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen (burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) en bij de Ombudsdienst) en dat wangedrag van politieagenten niet zonder meer wordt gedoogd en kan leiden tot sanctionerende (administratieve) maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Tevens blijkt dat de laatste jaren in deze context verschillende concrete maatregelen op het terrein werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie (o.a. bodycams, onestopshops, meldingsapps). Ten slotte blijkt nog dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen de nog steeds endemische corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen heeft ondernomen om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden, waaronder de oprichting van een speciale anticorruptierechtbank (SPAK), the justice reform package, de wet op de algemene doorlichtingsprocedures (Vetting Law), de wet op de klokkenluiders en een aantal opeenvolgende intersectorale strategieën die wel degelijk een effect hebben op het terrein en die zich geleidelijk ook meer richten op highlevel corruptie. Uit de informatie blijkt verder dat Albanië al jarenlang initiatieven neemt tegen de nog steeds alom aanwezige georganiseerde misdaad, zoals politieoperaties en internationale (politie) samenwerkingsverbanden en een getuigenbeschermingsprogramma. Er is in Albanië sprake van een crimineel ecosysteem waarin criminele netwerken verbonden zijn met lokale maffiafamilies en dat zich toelegt op drugs- en mensenhandel. In de zomer van 2023 is de SPAK erin geslaagd niet alleen topmannen uit de onderwereld, maar ook verschillende topmannen bij politie en justitie te arresteren in een grootschalig, internationaal onderzoek naar georganiseerde misdaad (drugshandel). Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CDP) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie (kwetsbare) burgers die zich in hun (mensen)rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Door gebrekkige implementering van de wetgeving en door gebreken of integriteitstekstels bij veiligheidsdiensten en gerecht kunnen mensen in specifieke situaties kwetsbaar blijven. Voor organisaties binnen de burgermaatschappij, die vrij en robuust aanwezig is in Albanië, is het mogelijk om voor deze mensen ongehinderd toegang te faciliteren tot verdere bescherming door de autoriteiten.

De door verzoekster in het verzoekschrift en bij aanvullende nota aangehaalde en bijgevoegde artikelen over de Albanese (drugs)mafia, hun macht en invloed in Albanië en ruimer Europa en connecties met en corruptie bij de Albanese overheid, waaronder hooggeplaatste politici, zijn niet van aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de hoger gemaakte analyse over nationale bescherming in Albanië. De Raad betwist in de voorgaande analyse niet dat er nog ruimte voor verbetering is en dat corruptie en de effectiviteit van de reeds genomen maatregelen een pijnpunt blijven, doch uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Albanië sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn in dit geval.

Dat corruptie in Albanië nog steeds een wijdverspreid fenomeen is en criminaliteit er nog voorkomt, zoals in zovele landen overigens zoals ook België onder (drugs)criminaliteit lijdt, en dat er, onder meer op het vlak van de effectiviteit van de wetgeving en de beschermingsmaatregelen en van het vertrouwen in de Albanese autoriteiten, nog vooruitgang te boeken is, betreft een gegeven dat in de voormelde motivering en door verweerder bijgebrachte recente landeninformatie uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit wordt in casu niet betwijfeld doch, (ook door de Raad) mee in acht genomen.

Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat de Albanese autoriteiten, zoals duidelijk en genoegzaam blijkt uit de door de commissaris-generaal gehanteerde landeninformatie en zoals door verzoekster op generlei wijze wordt ontkracht of weerlegd, redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoekster zich toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming.

De Raad stipt hierbij aan dat bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om

burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Gebeurtenissen, zoals de moord op verzoeksters echtgenoot, kunnen nooit met honderd procent zekerheid worden uitgesloten of voorkomen, niet alleen in Albanië maar dit geldt eveneens en even goed voor zoveel andere landen ter wereld zoals ook in België, en hieruit kan dan ook niet worden besloten dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster evenals haar schoonmoeder verklaren te vrezen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, wordt besloten dat in geval van eventuele (veiligheids-) problemen de Albanese autoriteiten aan hun onderdanen voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

4.2.3.3. De voorgaande conclusie vindt overigens bevestiging in het feit op zich dat Albanië recent opnieuw werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;

b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het EVRM, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2 van het EVRM zijn toegestaan;

c) de naleving van het non-refoulement beginsel;

d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

4.2.3.4. Het is bijgevolg aan verzoekster om aannemelijk te maken dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming.

Uit niets blijkt evenwel en verzoekster toont niet aan dat zij voor haar verklaarde persoonlijke problemen (van achtervolging) sinds de dood van haar man, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, en in geval van eventuele problemen in de toekomst in Albanië zij zich geen toegang kan verschaffen tot en geen beroep kan doen op nationale bescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop en beklemtoont dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of aannemelijk maken waarom hij geen of nagenoeg geen enkel beroep heeft gedaan op de nationale autoriteiten. Verzoekster blijft hiertoe evenwel manifest in gebreke.

4.2.3.5. Verzoekster ontkent noch betwist dat zij en haar schoonmoeder het feit dat zij sinds de dood van hun man respectievelijk zoon meermaals werden achtervolgd nooit bij de Albanese politie, ruimer autoriteiten hebben aangekaart en aangeklaagd. Zoals de commissaris-generaal eerder terecht opmerkte, biedt hun verwijzing naar corruptie en de macht van de Albanese maffia geen afdoende verklaring of rechtvaardiging voor dit totale nalaten. Ze tonen hiermee immers niet aan dat zij, omwille van corruptie of om andere redenen, geen toegang hebben tot en beroep kunnen doen op de Albanese autoriteiten en dat deze hen

geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen geven. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekster evenwel geheel in gebreke blijft.

4.2.3.6. Uit de verklaringen van verzoekster en haar schoonmoeder blijkt dat zij na(ar aanleiding van) de moord op hun man respectievelijk zoon (wel) meerdere malen en meerdere contacten hebben gehad met de Albanese politie.

Bij die beweerde contacten met de Albanese politie en justitie na de moord op verzoeksters man dienen evenwel enkele kanttekeningen te worden gemaakt te worden geplaatst.

Zo vertonen hun verklaringen onderling tegenstrijdigheden, zoals inzake het feit of zij al dan niet nog contact hadden met de politie na oktober 2023. Deze pertinente vaststelling in de bestreden beslissing wordt door verzoekster geheel ongemoeid gelaten in het verzoekschrift. Zij vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en correct en blijft bij gebrek aan enig verweer onverminderd overeind. Dat hun verklaringen over hun contacten met de politie in Albanië dermate verschillend en strijdig zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. In tegenstelling tot wat verzoekster in het verzoekschrift op algemene en weinig ernstige wijze voorhoudt, betreffen “de klachten die verzoekster inderdaad heeft opgeworpen inzake het onderzoek”, zoals het verzoekschrift luidt, geenszins “slechts details”, doch zeer belangrijke elementen in het kader van haar relaas die de kern ervan raken en uitmaken. In dit verband wordt herhaald dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming, waarbij het in casu verzoekster toekomt om aan te tonen dat het haar in Albanië aan nationale bescherming ontbeert, wat zij evenwel nalaat.

Bovendien bevatten verzoeksters verklaringen nog een andere, interne tegenstrijdigheid. Immers, waar zij in het verzoekschrift (p. 6) opmerkt dat zij de daders van de moord op haar man in de drugsmafia ziet, maar bijzonder bang is om namen te noemen, gaf zij daarentegen op het persoonlijk onderhoud aan dergelijke kostbare informatie zoals de identiteit van een of meerdere personen die zij verdenken wel degelijk aan de politie te hebben vermeld. Ook ter zitting van de Raad herhaalt verzoekster de namen van de daders te hebben doorgegeven aan de politie, maar die zou volgens haar geen enkele van die daders hebben ondervraagd.

Daarnaast ontbreekt elk begin van bewijs van de verschillende en meerdere contacten die verzoekster en haar schoonmoeder hebben gehad met politie en justitie in Albanië, waarbij zij o.a. verschillende keren naar de officieren van de gerechtelijke politie zouden zijn geweest waarbij hun verklaringen meermaals werden afgenomen, zij ook contact hadden met de procureur en zij een aantal zaken met betrekking tot het onderzoek naar de moord op hun man/zoon zouden hebben aangekaart en aangeklaagd. Hiervan ontbreekt elk bewijs. Er wordt geen enkel objectief bewijs voorgelegd wat betreft die beweerde herhaaldelijke contacten met politie en justitie in Albanië, hetgeen eveneens een negatieve indicatie vormt met betrekking tot de geloofwaardigheid ervan. Gelet op de vele onderzoeksdaten die de Albanese autoriteiten naar aanleiding van de zeer gewelddadige moord op verzoeksters man stelden, zoals blijkt uit verzoeksters verklaringen en de bijgebrachte persartikels, waarbij o.a. de plaats delict werd afgezet en onderzoek werd uitgevoerd, de procureur ter plaatse kwam, een grote groep mensen diezelfde avond nog werd ondervraagd, een wetsarts een autopsie verrichtte, wegblokkades werden ingericht en camerabeelden werden gecheckt en de uitgebrande wagen van de daders werd teruggevonden, is het opmerkelijk en acht de Raad het weinig aannemelijk of geloofwaardig dat verzoekster en haar schoonmoeder van de contacten die zij zelf nadien met politie en justitie in Albanië hadden geen enkel bewijs (kunnen) voorleggen.

Het onderzoek zou nog bezig zijn, zo verklaarden verzoekster en haar schoonmoeder -die eerder op DVZ aangaf ooit als secretaresse bij de griffie van het parket te hebben gewerkt waardoor zij enige band en bekendheid heeft met justitie-, tijdens hun persoonlijk onderhoud op het CGVS begin dit jaar, op 29 februari 2024, waarbij verzoeksters schoonmoeder stelde: “(...) we zijn goed op weg om de zaak te onthullen”. Noch in het verzoekschrift noch in de aanvullende nota van 1 oktober 2024 of ter zitting van de Raad 2 dagen later op 3 oktober 2024 wordt verdere toelichting gegeven door verzoekster en/of haar schoonmoeder inzake de huidige stand van zaken wat betreft dat gevoerde onderzoek. Uit niets blijkt bovendien, en er wordt niet met enig concreet bewijs aangetoond of en op welke wijze zij zich hierover recent nog daadwerkelijk zouden hebben geïnformeerd, terwijl dit (redelijkerwijze kan worden verwacht daar dit) toch zeer belangrijke informatie betreft die aan de kern van het relaas raakt.

Hoe dan ook staat vast dat verzoekster en haar schoonfamilie, zo blijkt uit hun verklaringen, het door hen beweerde gebrekkige handelen van de politie van Vlorë, het feit dat zij geen vertrouwen meer hadden in de politie en het onderzoek, zij vonden dat de politie nalatig was en hen niet of onvoldoende van het onderzoek op de hoogte hield en niet reageerde en bepaalde zaken bizar en verontrustend overkwamen, nooit ergens hebben aangekaart. Zij lieten geheel na het door hen als gebrekkig ervaren optreden van de Albanese politie officieel aan te klagen. Uit de beschikbare informatie bijgebracht door de verwerende partij blijkt evenwel dat

verschillende stappen kunnen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik en/of slecht functioneren van de politie aan te klagen. Verzoekster en haar schoonfamilie lieten dit dus evenwel geheel na, zo stelt de Raad in navolging van het CGVS vast. Dit wordt door verzoekster niet betwist of ontkend. Zij en haar schoonfamilie verzuimden het beweerd gebrekkig ervaren optreden van de Albanese autoriteiten, politie en justitie, ooit ergens aan te kaarten. Uit niets blijkt bovendien of verzoekster zelfs ooit maar ergens heeft geïnformeerd, bijvoorbeeld via een advocaat of de ombudsman, of hiertoe mogelijkheden bestaan. Dit ligt in lijn van en onderstreept de vaststelling dat zij geenszins de in Albanië beschikbare nationale beschermingsmogelijkheden afdoende heeft benut, laat staan uitgeput.

Gelet op voormelde vraagtekens inzake hun beweerd contacten met de Albanese politie, waarvan dus niet enig bewijs voorligt en waarover hun verklaringen ernstig uiteenlopen, en in zoverre verzoekster en haar schoonmoeder hieraan hun weinige vertrouwen of totaal gebrek aan vertrouwen in de Albanese autoriteiten verbinden, waarbij zij dus geheel nalieten om dit ergens via officiële daartoe wettelijk voorziene weg aan te kaarten, dient hun uitleg omtrent hun beweerd wantrouwen in de Albanese overheid aldus te worden genuanceerd en gerelativeerd en met de nodige korrels zout te worden genomen.

4.2.3.7. Het ingeroepen gebrek aan vertrouwen biedt hoe dan ook, net als het thans opnieuw verwijzen naar algemene artikels over corruptie en misdaad en (invloed van) de maffia in Albanië, geen verklaring of rechtvaardiging voor verzoeksters nalaten, net als haar schoonmoeder, om de verklaarde feiten van achtervolging bij de Albanese politie, en ruimer autoriteiten, aan te klagen. Los van het onderzoek naar de moord op hun man/zoon, liet verzoekster net als haar schoonmoeder dus geheel na de problemen die zij nadien persoonlijk zouden hebben gekend, waarbij zij het gevoel hadden te worden achtervolgd, bij de Albanese autoriteiten aan te klagen. Hiervoor wordt geen aannemelijke en afdoende uitleg geboden. Verzoekster toont derhalve geenszins aan alle redelijke en realistische van haar te verwachten beschermingsmogelijkheden in Albanië te hebben benut, laat staan te hebben uitgeput, en biedt hiervoor geen afdoende uitleg.

Dat de moord op haar echtgenoot een grote en traumatiserende impact heeft op verzoekster die met 2 jonge kindjes achterbleef, wordt niet betwist, doch uit haar verklaringen blijkt dat zij ondanks kwetsbaar profiel wel in staat was om samen met haar schoonfamilie, in het bijzonder haar schoonmoeder die haar ook hier in België vergezelt en bijstaat, beroep te doen op de Albanese overheid. Zo kaartte zij volgens haar verklaringen, samen met haar schoonmoeder, tal van zaken inzake het onderzoek naar de moord op haar man bij de Albanese politie en justitie aan. Uit niets blijkt en verzoekster toont niet aan waarom zij dat wel naar aanleiding van de dood van haar man kon, maar omwille van haar kwetsbaarheid niet voor de daden van achtervolging die zij nadien ondervond niet zou hebben gekund. Haar kwetsbaarheid en de traumatiserende impact van de gebeurtenissen bieden aldus geen afdoende uitleg voor haar nalaten de feiten die zij nadien zelf persoonlijk ondervond officieel aan te kaarten. Bovendien genoot en geniet verzoekster de hulp en bijstand van haar schoonfamilie, waardoor zij er geenszins alleen voor staat.

Wanneer men zoals verzoekster geen beroep doet op de autoriteiten in het land van herkomst, kan er moeilijk verwacht worden dat deze autoriteiten daadwerkelijk optreden. De bedoeling van een klacht bestaat er immers precies in om bescherming te krijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is namelijk de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen.

Verzoekster kan, gelet op het voorgaande, bezwaarlijk dienstig of ernstig in het verzoekschrift voorhouden dat "zij moest vaststellen dat ze nergens naartoe kom om bescherming te krijgen en zich veilig te voelen", en dat "al/reeds aangetoond is dat er geen/onvoldoende bescherming vanwege de Albanese autoriteiten kon verleend worden". Ze toont op generlei wijze met concreet en overtuigend bewijs aan dat "de overheid geen daadwerkelijke en voldoende bescherming kan of wil bieden -omdat zij zelf wijd en diep geïnfilteerd is door de maffia en omwille van de wijdverbreide en ernstige corruptie haar werk niet doet". Honderd procent garantie dat de veiligheid van verzoekster en haar kinderen gegarandeerd is in Albanië, of waar dan ook elders te wereld, kan en bestaat niet, doch door geen beroep te doen op haar nationale autoriteiten voor de problemen sedert de moord op haar echtgenoot, toont verzoekster niet aan dat zij daadwerkelijk van bescherming van de Albanese autoriteiten verstoken zou blijven.

In dit verband wordt herhaald dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat.

Overigens is het feit dat blijkens verzoeksters verklaringen (wijlen) haar echtgenoot in het verleden lang in de cel heeft gezeten in Albanië. Bovendien werd haar echtgenoot in beroep vrijgesproken van een moord waarvan hij in 2000 beschuldigd werd. Dit is een indicatie dat de Albanese autoriteiten wel degelijk en daadwerkelijk optreden.

4.2.3.8. Uit wat voorafgaat dient dan ook besloten te worden dat verzoekster geen concrete, valabele en overtuigende elementen aanhaalt waaruit besloten kan worden dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen, en verzoekster niet in concreto aantoont dat het haar en haar kinderen (alsook schoonmoeder), gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

4.3. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu naar de georganiseerde misdaad in Albanië en (invloed van) de Albanese (drugs)maffia alsook corruptie in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4.4. Wat betreft het feit dat verzoekster te kampen heeft met psychologische problemen waarvoor zij wordt opgevolgd in België, zoals blijkt uit het psychologisch attest van 7 augustus 2024, wordt dit niet betwist, doch verzoekster toont niet aan dat zij in Albanië geen toegang heeft tot de gezondheidszorg aldaar, laat staan om redenen die verband houden met de criteria inzake internationale bescherming (bepaald in artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet). Hetzelfde geldt voor wat betreft het bijgebracht medisch dossier van verzoeksters dochtertje A. K.

4.5. In zoverre de door verzoekster bijgebrachte stukken betrekking hebben op het verblijf en de integratie van verzoekster en haar kinderen in België, zoals wat betreft het arbeidscontract, attest van Nederlandse lessen en schoolattest van het dochtertje, zijn die documenten ter zake niet dienstig of nuttig. Dergelijke elementen inzake een (langdurig) verblijf en integratie in België zijn niet relevant in het kader van een verzoek om internationale bescherming, waarbij de vrees voor vervolging in of het risico op ernstige schade bij terugkeer naar het land van herkomst, in casu Albanië, dient te worden onderzocht.

Dat verzoekster en haar kinderen, en schoonmoeder, hier werken en naar school gaan, heeft louter betrekking op hun situatie hier in België, doch heeft geen uitstaan met de beoordeling van hun situatie in en bij terugkeer naar het land van herkomst Albanië en kan dus ook niet weerhouden worden om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. De Raad stipt ten overvloede nog aan dat blijkens haar verklaringen verzoeksters ouders en broer nog in Albanië wonen, waar ook haar schoonvader en -zus nog verblijven, en zij er aldus over een netwerk beschikt.

4.6. Waar verzoekster artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet citeert en aanvoert dat het CGVS heeft nagelaten om de vrees in hoofde van haar minderjarige kinderen te onderzoeken en te bespreken, en zij voorts ook paragraaf 4 van dit artikel citeert, gaat zij eraan voorbij dat de volgende paragraaf van datzelfde artikel, met name artikel 57/1, § 5 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt:

“Indien de verzoeker met toepassing van paragraaf 1, eerste lid een verzoek om internationale bescherming indient namens de minderjarige vreemdeling(en), neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen één beslissing die geldt voor al deze personen.

De minderjarige vreemdeling wiens verzoek in toepassing van paragraaf 1, eerste lid, ingediend werd, heeft geen mogelijkheid meer om een afzonderlijke beslissing in zijn hoofde te vragen.”

In casu is dus geenszins sprake van een nalatigheid, zoals verzoekster ten onrechte voorhoudt. Bovendien laat verzoekster geheel na toe te lichten welke elementen met betrekking tot de vrees in hoofde van haar kinderen zij nog niet eerder (nuttig) zou hebben kunnen aanbrengen. Bovendien werpt de vrees die zij in hoofde van de kinderen inroept, geen ander licht op en vermag dit geen afbreuk te doen aan de eerder gedane vaststellingen inzake de beschikbare beschermingsmogelijkheden in Albanië en verzoeksters nalaten deze uit te putten.

4.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoekster geen substantiële redenen opgegeven in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de weigering van internationale bescherming en tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming en dienen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster te worden onzegd.

4.8. Een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

4.9. *De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.*

Met betrekking tot het argument in het verzoekschrift dat verzoeksters situatie dient te worden onderscheiden van haar schoondochter, gelet op hun verschillende burgerlijke stand en gezinssamenstelling, onderstreept de Raad dat uit het dossier duidelijk blijkt en het vaststaat dat verzoeksters vrees en problemen geheel dezelfde zijn als en volledig gelieerd aan die van haar schoondochter. Verzoekster licht niet toe, noch in het verzoekschrift noch elders, hoe hun verschillende burgerlijke stand en gezinssamenstelling tot een andere beoordeling noopt en nood aan internationale bescherming uitmaakt.

2.2. Wat betreft het door verzoekster bij aanvullende nota van 2 oktober 2024 aangebrachte psychologisch attest inzake haar psychologische opvolging in België, geldt dezelfde vaststelling als hoger in voormeld arrest in hoofde van haar schoondochter, met name dat verzoekster niet aantoont dat zij geen toegang heeft tot de gezondheidszorg in Albanië, laat staan om redenen die verband houden met de criteria inzake internationale bescherming. De overige bij de aanvullende nota gevoegde documenten inzake verzoeksters verblijf en integratie in België zijn ter zake niet dienstig of nuttig. Deze hebben geen betrekking op verzoeksters situatie in en bij terugkeer naar haar land van herkomst Albanië ten aanzien waarvan haar verklaarde nood aan internationale bescherming dient te worden getoetst.

2.3. Bovenstaande volstaat om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoekster, net als haar schoondochter, geen substantiële redenen opgegeven in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS